

STIG
DODELIJKE AFLOOP
ABELL

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Stig Abell
Oorspronkelijke titel: *Death Under a Little Sky*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Chris McAndrew
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1359 6
ISBN 978 94 027 6941 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk oktober 2023

Originele uitgave verschenen in 2023 bij HarperCollinsPublishers.

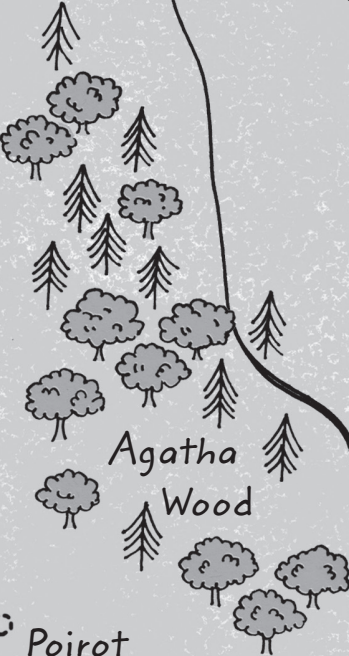
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Chicken
City

Agatha
Wood

Poirot
Point

Bosch

Reacher
Island

LITTLE SKY

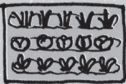
Chandler
Lake

Sauna

Velda M

Wimsey

Smiths' Farm

Wolfe's Orchard

The Jolly Nook

Livia

CAELUM
PARVUM

Sherlock
Beech

Mack

Peter

Morse

 Naar Meryton

Redeneer aldus met het leven:
als ik u verlies, verlies ik iets
wat louter dwazen zouden behouden. Een zuchtje zijt gij,
onderworpen aan alle hemelse invloeden,
die dit ondermaanse, waar gij verblijft,
elk uur teisteren: gij zijt slechts speelbal van de dood;
voor hem zwoegt gij door uw vlucht te ontkomen
en snelt hem desondanks tegemoet.

William Shakespeare,
Leer om leer, Akte 3, Scène 1

Proloog

Hemelsbreed liggen lichtjes ver uit elkaar in dit deel van het land. Ertussen is het overwegend stil en duister, hoewel er nooit doodse stilte heerst. Er is geritsel en geruis; schepsels scharrelen rond en schieten weg. Niet alleen dieren, maar af en toe ook een mens. Het gebied is te vergevensgezind voor degenen met kwade bedoelingen, en je kunt met verontrustend groot gemak opgaan in het serene schemerduister.

Een vrouw staat bovenaan een oude, bouwvallige trap. Haar ogen stralen pijn uit, maar geen angst, nog niet. Over enkele ogenblikken zal ze neerstorten op de grond onderaan; het drama en de strijd, de passie en de pijn van haar leven voorbij. Ze is de hele avond gadeslagen. De laatste paar jaar heeft ze juist vaak haar best gedaan om geen aandacht te trekken, om rust te zoeken in de weidsheid om haar heen.

Het is moeilijk om sommigen van de aanwezige mannen te onderscheiden van het land zelf. Ze bewerken het – net als zij – en het blijft aan hen hangen, de geur van aarde en gewassen en verval. Ze is omsingeld; zij zijn gecamoufleerd. Ze strijkt de donshaartjes op haar armen glad wanneer ze licht kippenvel krijgt. De bries trekt aan, voelt ze hoog in de lucht.

Ze vraagt zich af of hij in de buurt is, diep weggedoken op een schaduwrijke plek, loerend en berekenend. Het is soms een onverdraaglijke gedachte. Haar leven hier is zwaar geweest; ze is een buitenstaander, een indringer. En toch heeft ze bij tijden troost gevonden in het dichtbegroeide land en de zilverachtige wateren, in de uitzichten en geluiden van een natuurlijke omgeving die zich niets aantrok van haar noodgedwongen angsten. Ze heeft zelfs zo nu en dan verbondenheid met mensen gevonden. Een vriendelijke lach, een avond zorgeloos praten.

Maar ook geremdheid en angst. Donkere, dreigende ogen die haar naar huis volgden, de fysieke dreiging van mannelijk overwicht. Niet van slechts één man, maar van meerdere. Een groep, een samenschooling; een meute mannen als een zwerm kraaien. Ze had zich staande gehouden, en gestreden, en zichzelf klein gemaakt, was opgegaan in de open ruimten. En toen was de genadeklap gevallen, de catastrofe, de noodlottige ontkenning.

Elders zit een man in zijn huis. Hij is geen liefhebber van technologie, maar is mettertijd handiger geworden met zijn camera; vroeger had hij een doka, waar de weëig zoete giftigheid van chemicaliën zijn neusgaten vulde en in zijn ogen prikte wanneer de onderwerpen van zijn belangstelling in spookachtige vorm opdoemden. Nu is hij beelden aan het downloaden op een computer, het schermlicht dansend over een gezicht dat is getekend en gehard door de elementen. Hij vraagt zich af of de mensen in zijn naaste omgeving altijd weten wat er in zijn hoofd omgaat, de voortdurende prikkeling van zijn zinnen, de dingen die hij denkt wanneer hij naar ze staart. Natuurlijk weten ze het niet, anders zouden ze hem gestopt hebben. Hij kijkt uit het raam om zeker te weten dat niemand hem ziet.

Ergens anders treffen twee mannen elkaar bij een oude boom. Hun auto's staan geparkeerd in het naastgelegen laantje, in tegengestelde richting. Het contact is kort: twee tassen verwisselen van hand, één met cash, één met handelswaar. Ze wisselen amper een woord. Ze weten dat zwijgen en veiligheid essentieel zijn. Er mogen geen losse eindjes overblijven.

Lichten floepen aan in ver van elkaar gelegen huizen. Als je door de lucht kon scheren, geruisloos als een vleermuis, zou je het gezinsleven in al zijn vormen zien. Het dollen tussen moeder en dochter vlak voor bedtijd. De ongemakkelijke stilte tussen man en vrouw die elkaar niets meer te vertellen hebben en er stijfjes en afstandelijk bij zitten. De weduwe die opgaat in een tv-programma. Twee volwassen broers die het huis uit hadden moeten zijn om een eigen leven op te bouwen, maar gevangenen

zijn van hun eigen gebrek aan ambitie, hun levenslust en empathie met elk jaar verder weggeëbd. De ene glipt naar buiten terwijl de andere knikkebolt in een hoekje, zijn bemodderde schoenen van zijn voeten vallend, de avond buitenshuis beter dan binnen deze vier muren. Een oude man in een bekleet lang hemd in zijn keuken, die de vrouw schildert die nu op de toren staat. Hij kan haar in het daglicht van zijn verbeelding zien, de reflectie van het water lichtvoetig spelend over haar bleke huid.

Buiten is de maan opgekomen, koud en steriel in het donker wordende blauw van de avondschemering. Even veelbetekenend als een kindertekening, onverschillig als al het andere.

Nieuw begin

Een binnenweg. Een boom. Avond. De taxi vanaf het station, een pruttelende oude Toyota in dezelfde lichtblauwe kleur als de lucht, was gekeerd in een opening in de haag, daarna weg gehobbeld, met rammelende uitlaat. Hij wacht tot het kabaal is weggestorven; hij snakt naar stilte. Hij heeft jarenlang – zijn hele volwassen leven, eigenlijk – in een grote stad gewoond, waar het nooit donker, nooit stil is, en plotseling is hij alleen al het idee van licht en lawaai beu. Het laatste geronk van de auto verdwijnt en hij ademt langzaam uit. Niet dat zijn oren helemaal niets meer opvangen: het zuchtje wind laat de bladeren ritselen van wat hij vermoedt dat een eik is, het enige zichtbare oriëntatiepunt in de omgeving. Twee vogels tjrpen. Maar dit is beslist een begin.

Rondom hem liggen lege weilanden, verwilderd en groen, bespikkeld met madeliefjes en distels en paardenbloemen, even ruig als hijzelf. In zijn hand zit het verfrommelde papiertje met de instructie: ‘Laat je door de taxi afzetten bij de eik, dichterbij het huis kun je niet komen.’ Het had heel wat voeten in de aarde gehad om Josef, de chauffeur, zover te krijgen dat hij een rit naar een boom maakte, maar hij had toegestemd met iets wat grensde aan welwillendheid. Familie was belangrijk voor Josef – hij had foto’s van een vrouw en dochter op het dashboard geplakt – en het idee om de wensen van een oom in te willigen sprak hem wel aan. Jake had geprobeerd zijn uitleg tot een minimum te beperken, niet in de laatste plaats omdat hij zelf niet zeker weet waarom hij hierheen is gekomen, zijn hele leven in een handomdraai ingepakt in een sporttas en een gehavende zwarte koffer. Achter in de auto was zijn blik gevallen op het treurig aan het kofferhandvat hangende bagagelabel van hun

laatste vakantie, hun derde herstelperiode. Ze waren naar Ibiza gegaan voor wat zon, hadden aan een zwembad gezeten, waar hij langzaam maar zeker verbrandde, zonder veel te zeggen. Hij was bleek en melkweit begonnen, zij leek altijd moeiteloos bruin te worden. 's Avonds dronken ze veel, maar stopten voordat ze er ongeremd dingen uit gooiden waarvan ze spijt zouden kunnen krijgen. Aan de rand van dat zwembad hing een ander soort stilte; de ongezonde, ingehouden, opgekropte soort. De stilte van twee mensen die van alles dachten, maar niet in staat waren te communiceren. Weer het onuitgesproken dode punt tussen hen.

Jake ademt nog een keer uit, pakt dan zijn bagage op en loopt naar de opening waar de auto was gekeerd. Voor hem loopt het vage spoor van een pad, dat zich uitstrekt over de heuvel in het land. Het is bijna zes uur, dus nog een hele zomeravond over; het prettigste deel van een warme dag, de zon een zachte gloed achter hem, die aan haar glijvlucht naar de andere horizon is begonnen. Vóór hij verder loopt, pakt hij zijn bagage onhandig over in één hand en haalt zijn telefoon tevoorschijn. Geen signaal, geen internet. In de brief was hij hier al voor gewaarschuwd. Hij kan het aantal keren tellen dat hij de afgelopen tien jaar afgesneden is geweest van technologie, meestal wanneer hij in een vliegtuig zat. Hij herinnert zich hoe Faye en hij elkaar vroeger voortdurend aan het appen waren. Liefdesberichtjes, grappen, mini-anekdotes over alledaagse dingen. Dat was één definitie van liefde, had hij gedacht: plezier beleven aan het delen van de saaie kanten van het leven. Wat je tussen de middag had gegeten, iets wat je op de radio had gehoord, wat de buurman had gezegd toen hij uitgleed op de trap. En dat was één definitie van liefde die eindig was: wanneer het saaie saai bleef, wanneer praten geen zin meer had.

Jakes handen tintelen na een paar minuten heuvelopwaarts sjouwen. Hij is deze fysieke inspanning niet gewend. Op de bescheiden top aangekomen, kijkt hij uit over een vallei van meer

velden, een lappendeken van groen, mosterdgeel en diepbruin. De bries is hier iets sterker en koelt het zweet op zijn voorhoofd af, een aangenaam aardse geur met zich meevoerend. Er zit leven in het land, in de lucht om hem heen. Hij kan zijn bestemming nog niet zien, maar dat was te verwachten. Volgens de brief moest hij het pad zoeken aan het begin van het weiland en dan anderhalve kilometer oostwaarts lopen (met de sarcastische kanttekening dat ‘oostwaarts’ naar links betekent als hij met zijn rug naar de weg staat).

Hij vond het wel grappig dat een mans laatste wens blijk kon geven van sarcasme, een opgetrokken wenkbrauw vanuit het hiernamaals. Oom Arthur was geen veelvuldig aanwezige figuur in zijn leven geweest, maar wel een gedenkwaardige: een die onregelmatig kwam aanwaaien in Jakes jeugd en dan een paar dagen bleef, de eetkamer verbouwd tot zijn onderkomen, een matras op de grond, kleren op een hoop in de hoek, het hele huis gevuld met het exotische aroma van sigaren, de gekwelde klanken van jazztrompetten schetterend uit zijn draagbare stereo. Zo onverwacht als hij kwam, was hij ook op raadselachtige wijze ineens weer vertrokken.

De rest van het jaar woonde hij in Amerika – Florida, de staat van Disneyland en de eeuwige bejaarden, in Jakes ogen – en stuurde ironische ansichtkaarten als hij de geest kreeg. In Jakes puberteit, zijn lastige, slungelige, frustrerende periode, toen hij vanbinnen kolkte van onbeschrijflijke frustratie en angstaanjagende lust, was Arthur altijd een kalmerende invloed. ‘Je hoeft nergens over te praten,’ zei hij dan. ‘Ga gewoon zitten en lees dit eens.’ Hij had altijd een stapel boeken in zijn bagage, die hij bij Jake achterliet wanneer hij vertrok: een aantal dikke victoriaanse romans, een paar nieuwe Amerikaanse uitgaven, klassiekers en rariteiten. En stapels detectives, van over de hele wereld. Jake schreef een keer aan Arthur dat hij hem op het pad naar het politiekorps had gezet en hoopte dat het de oude man plezier deed.

Na de begrafenis van Jakes ouders was Arthur nog één keer op bezoek geweest. Hij was plotseling oud geworden, vond Jake, zijn Florida-teint doorgroefd met diepe rimpels als ploegvoren, zijn kwieke uitstraling verstramd tot iets meelijwekkends.

‘Ik ben op een punt in het leven gekomen,’ vertrouwde hij hem toe op een avond toen ze buiten Jakes studentenhuis zaten, Arthur met zijn sigaar in de hand op de rand van een kruiwagen, Jake wippend op de achterpoten van de enige tuinstoel die ze hadden, ‘waarop ik sommige dingen niet meer aankan. Het wordt me te veel. Ik wil ergens wat rust vinden.’ Dit klonk een stuk somberder dan Jake gewend was, zelfs in het licht van de treurige omstandigheid dat hij zelf plotseling wees was geworden. Arthur had evenveel van het leven gehouden als van literatuur. Hij was nooit getrouwd, maar Jake vermoedde altijd dat er liefdesrelaties speelden, had altijd het idee dat Arthurs pad als levensgenieter hem een plaats in het bestaan van andere mensen had opgeleverd. Die laatste keer had Arthur een paar dagen in het huis gelogeed, en vervolgens zijn gebruikelijke verdwijntruc uitgehaald. Zijn resterende contact met Jake had met onregelmatige tussenpozen plaatsgevonden in de vorm van brieven, sommige kort en in spreukvorm, andere lang en breedvoerig, terugblikkend op zijn eigen jeugd en relatie met zijn broer, maar nooit over zijn huidige situatie. Jake schreef stevast terug, naar een postbus ergens in een van die onbekende plattelandsgemeenten in het midden van Engeland, en had zich altijd verzekerd gevoeld van zijn ooms belangstelling.

Het pad kronkelt oostwaarts en hij pauzeert nog een keer om op adem te komen en zijn pijnlijke armen rust te gunnen. Het afgelopen halfuur is de avond echt ingevallen, de schaduwen zijn lang, de koelte van de avond wordt voelbaar, de bries neemt af tot een beschaafd zuchtje.

Hij weet dat hij niet kan treuzelen; er is zoveel te doen wanneer hij aankomt. Na nog twintig minuten puffen over het pad

ziet hij het abrupt eindigen bij een oude houten overstap, onder de vochtvlekken en op het punt van instorten, de onderkant omzoomd door hoog opgeschoten gras. Aan de zijkant is een bordje gespiegeld. WELKOM IN LITTLE SKY, staat erop.

Thuis

Jake gooit zijn tas over de overstap en stapt erop om neer te kijken op wat nu zijn eigendom is. De laatste paar minuten heeft hij weer behoorlijk moeten klimmen en nu heeft hij duidelijk het hoogste punt in het gebied bereikt. Onder hem loopt een steil pad door weer een ander veld, dat afdaalt naar een vallei. Aan de linkerkant bevindt zich een donkere strook paarsgroen, die op een bos lijkt, en verderop glinstert iets goudroze in de laatste zonnestrallen van de dag. Een of ander water, wellicht een meer-tje of een vijver. Het terrein is nog steeds oneffen, golvend als een gigantische gekreukelde lappendeken, en dus blijft de bodem van de vallei onzichtbaar. De avondschemering is ingevallen, en daarmee de verhullende schaduwwerking. Hij kan maar beter opschieten voordat hij wordt opgeslokt door het donker in deze rimboe.

Het leven had hem ooit zo ongecompliceerd geleken, denkt hij: carrière, vrienden, huwelijk, kinderen. Vijftien jaar eerder had hij zijn rechtenstudie afgerond en was geworven door de politie in het kader van een versneld ontwikkelingsprogramma speciaal bedoeld om afgestudeerde rechtenstudenten aan te trekken. Hij had Faye ontmoet toen hij er vier jaar werkte. Zij was advocaat, die haar lunch opat op een bankje voor de politierechtbank wanneer ze daar een zaak had. Hij was weg van haar roodbruine, bijna koperkleurige haar, en van het feit dat ze Converse-gympen onder een nette rok droeg. Voor zijn werk was Jake vaak in de buurt, en hij begon zijn lunchpauzes af te stemmen op de hare, gezeten op een nabijgelegen bankje, waar hij deed alsof hij zat te lezen. Uiteindelijk had zij hem aangesproken toen op een gure oktobermiddag de wind haar lunchverpakking in

zijn richting had geblazen. Hij was niet in uniform – dat deel van de baan was ook versneld doorlopen – maar toch straalde hij iets officieels uit, ergens niet relaxed. Ze wist dat hij een politieagent was, zei ze, omdat zijn ogen geen moment rust hadden, zijn lichaam op scherp stond, ook al probeerde hij losjes over te komen. Dat vond ze leuk aan hem, zei ze vaak, zelfs nadat ze begonnen te daten; hij was nooit lusteloos of laconiek. Hij stond altijd aan, als een lichtbaken, en ze vond het prettig nooit meer in het donker te hoeven zijn.

Ze hadden de volgende dag meteen een klik toen ze samen op haar bankje lunchten. Na de derde keer knepen ze er onder werktijd tussenuit om naar haar flat te gaan, de spanning van het overtreden van de regels gaf extra glans aan de opwinding over het zien van elkaars ontklede lijf. Het klikte in de slaapkamer even goed als op het bankje. Het voelde vanzelfsprekend en makkelijk. En misschien ging het allemaal te makkelijk: de volgende paar jaren, de op elkaar aansluitende banen, de gemeenschappelijke vrienden van de grote Londense rechtenfaculteiten. Ze trouwden op hun dertigste, een goede leeftijd, zeiden ze tegen elkaar, het grootste deel van het leven nog voor hen, het vrijheid-blijheidbestaan opgeslagen waar het hoorde, in het verleden. Een gedeeld verlangen om de hindernissen van het leven te omarmen wanneer die zich voordeden. Ze legden geld bij elkaar voor een mooi huis in een buitenwijk. Jakes ouders waren overleden voordat hij afstudeerde, een schok die hem in één klap zelfstandig maakte en een financieel zetje gaf naar een comfortabel leven als volwassene. En nu zouden hun eigen kinderen komen, meer hindernissen, meer druk, maar ook iets om te koesteren en op voort te bouwen.

Kinderen kwamen er nooit. Alleen hoop, gevolgd door teleurstelling. Haar hand vastgehouden terwijl de krampen haar lichaam teisterden. De ritten naar het ziekenhuis nadat vage pijnklachten leidden tot donkere bloedklonters op de vloer, een miniatuur plaats delict. Artsen kordaat dan wel ontdaan.

Iedereen kent wel iemand die een miskraam heeft gehad alvorens gezonde kinderen op de wereld te zetten. Het verlies is hartverscheurend, maar niet uitzonderlijk; het is een risico waar je redelijkerwijs rekening mee moet houden. Maar daarna een tweede miskraam, en een derde. De onderzoeken die aangaven dat er iets niet helemaal goed was. Het klikte toch niet tussen hen. Ze konden niet samensmelten toen het er echt op aankwam.

Terwijl Jake afdaalt in de schemering, de grond donkergroen in poelen om hem heen, ziet hij het: een boerenhoeve diep verscholen in het dal, een gedraaide L-vorm, met de brede kant naar hem toe. Donkerbruin in het halfduister, hier en daar bedekt met klimop, aan de zijkant een enorme berk die de wacht houdt. Hij rent het laatste stuk van het pad af, zijn hart ineens bonzend. Hij kan de leegte van het huis voelen als een tastbare aanwezigheid, iets zwaars en onverzettelijks. Het trekt zich niets aan van zijn bestaan, wat ergens geruststellend is. Het doet solide aan, iets om zich aan vast te klampen.

Het kromme huis

Jake bereikt de deur precies op het moment dat de zon verdwijnt, de avond nu een heilig blauw, met de witte speldenprijes van sterren boven hem. In de stad zie je nooit sterren, denkt hij, en je kijkt zelden omhoog om ze te zoeken. Maar hier zijn ze dan, zichtbaar en koel, weer deel van het hemelse meubilair.

Een paar maanden geleden was de brief gekomen. De envelop viel met een plof op de mat, een alarmerend geluid zelfs tegen het achtergrondlawaai van de straat buiten en de vliegtuigen in de lucht. Jake had zich overeind gehesen, hem meegenomen naar de keukentafel. Het was een aan hem geadresseerd juridisch document, van een dickensiaans klinkend notariskantoor (Krunckles of Havencester; hij herinnert het zich nog steeds). Daarin werd hem meegedeeld dat zijn oom van vaderszijde, Arthur, was overleden en dat hij de enige begunstigde was volgens zijn testament. Bijgesloten waren nog twee brieven, beide op duur, dik, crèmekleurig papier. De eerste was in Arthurs herkenbare hanenpoten en luidde als volgt:

Valhalla Residential, 4 mei

Jake,

Dit is mijn laatste brief aan jou. Over een paar dagen ben ik dood en wordt hij verzonden.

Ik heb altijd geweten dat jij en ik in sommige opzichten op elkaar leken. Maar ik heb mijn hele leven rondgezworven, de wereld leren kennen, mensen ontmoet, relaties aangeknoopt en ze laten verwateren. En toen, nadat Jim was overleden en we elkaar voor het laatst spraken, besloot ik dat het

genoeg was geweest. Ik verkocht de midlifecrisisvilla in Florida, deed mijn andere bezittingen van de hand en ging op zoek naar een plek om mezelf te begraven. Die vond ik, en daar heb ik de laatste ruim dertien jaar gezeten. Geen telefoon, geen internet, geen lawaai. Mijn retraite.

En ik wil dat jij die krijgt. Het afgelopen jaar heb ik iemand betaald om een oogje op je te houden sorry daarvoor en hij vertelde me wat er soms ook in je brieven stond: je huwelijk is geen onverdeeld genoegen. Je bent een uitstekende rechercheur en een goede echtgenoot, maar, neem me niet kwalijk, daarmee lijkt het wel op te houden.

Vroeger gaf ik je vaak dingen, al die boeken, om je horizon te verbreden. Nou, met mijn laatste geschenk wil ik die versmallen. Ik laat je mijn huis na: Little Sky. Het is helemaal afbetaald, inclusief het land en het meer. Ik heb meer dan genoeg geld om jouw kluizenaarsbestaan te bekostigen; het staat op de bankrekening die ik voor je heb geopend. Ik geef je de kans van je leven: laat dit alles los. Begraaf je op de stilste plek die ik in Engeland kon vinden. Ga op zoek naar rust en geluk. Lees boeken en leer praktisch in het leven te staan. Stop met vechten. Stop met streven naar iets wat niet bestaat.

Je vriend en oom,
Arthur

De andere brief bevatte bankrekeninggegevens, de routebeschrijving naar Little Sky en een aantal instructies over het huis. Jake had ze allebei bij de hand gehouden tijdens de treinreis van die middag en zijn voettocht door de invallende avondschemering.

Het huis is niet afgesloten, de deur zwaait krakend open en bonkt tegen een muur voordat hij langzaam terugzwaait. Binnen ziet hij vrijwel niets, alleen grijze vormen van vage meubels.

Eenzaamheid nestelt zich als een misselijkmakend gevoel in zijn maag. Nog nooit is hij zo ver van mensen geweest. En nu is hij echt alleen, omhuld door een zware sluier van stilte. Hij laat de deur achter zich dichtvallen en loopt de volgende kamer in. Daar trekt hij zo'n zestien kussens van een bank die oud en muf ruikt, drinkt wat water uit een fles in zijn tas, schiet een hoodie aan en rolt zich op, weer een kind in foetushouding. Morgen zal blijken wat er van zijn leven kan worden.